

עין משפט ונר מצוה

יה א מיי פ"ב מהל' שמיטה הל' ב סמג עשין סג:
יב ב (מיי פ"ד עט) סמג עשין סד טוש"ע י"ד ס' סח סעף יח:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָמוּת מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא לָכֶם לֶאֱכֹלָה דְּבָנָע בְּנִבְלָתָהּ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב:
2. כִּי יִרְחַק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׂמוֹ שָׁם וְחִבַּחְתָּ מִבְּקָרְךָ וּמִצֹּאֲנֶךָ אֶשֶׁר נָתַן יְיָ לָךְ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ וְאִבְלַחְתָּ בִּשְׂעָרֶיךָ בְּכָל אֹתוֹת נִפְשֶׁךָ:
דברים יב כא

לענין רש"י

טיינא א"י טייניא א.א.א. ע"ש.

שיטה מקובצת

אל מחיבא ראייתבי בהמה לקדושתין (דף נז) אחריבי חיה: **ב** ופי' שם בקנותס דדייק מדהויא:

רבינו גרשום

הכי גרסי' וסבר ר"ש חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא כו'. כלומר החזין הכא השוחט טרפה חולין בעזרה ר"ש מתיר בהנאה. (כלומר) משום טרפה היה ולא שחטו שחיטה. אבל אי שחט חולין כשה בעזרה ס"ל דאסורא בהנאה:
בהמה טעמא מאי דילמא אתי למיכל קדשים בחורן. כלומר דאי שחט חולין בעזרה היה קרן בעזרה היה קרן נמי קדשים בחורן:
היא גופא גזירה. כלומר בהמת דאורייתא בעזרה גזירה ואנן ליקום לגזור גזירה לגזירה:
כלומר חיה אטו בהמה:
יניבא טיינא בלע"ז. כלומר הפשתן היה במשרה בתוך המים ולשם הות ביה יניבא:
על בוביתא דמיא. כלומר על המשרה:
צא טרוף איל. כלומר עשה בה אחד מיי"ח טרפות קורם שחטתוהו ואנן שחטוהו דהויל שחיטה שאינה ראויה ואי אתה צריך לכסות:
וכי תימא קא סבר איך שחיטת לעוף מן התורה ונחירתו זו היא שחיטתו. כלומר אם היה נחור היה צריך לכסות **א** לא מביעיא צא נחור:
ירש שחיטה לעוף מן התורה. כלומר ראל אמרי' ונחורו זו היא שחיטתו ואם אתה נחור צא אתה חייב לכסות אבל צא טרוף כו':
קמ"ל דהוה רבי דבריו של ר"ש בכסוי הדם דבעינן שחיטה ראויה:
וכי תימא קסבר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה. כלומר ואי טרוף אפפ"כ צריך לכסות דשחיטת שאינה ראויה שמה שחיטה:

פה:

אימא תהני ל"ה שחיטת אמו. דוקא נקט בן ט' חי אצל מת או בן ח' פשיטא דהוי ירך אמו שהיא טרפה ואע"ג דאמר באלו טרפות (לעיל דף נח). דולד טרפה לא הוי ירך אמו היינו לפי שהוא חי ואין חימתו תלוי בצאמו ולא"ת והכי ס"ד דמשום דרבי סבר לה כר"מ צאותו ואם בנו דמיהני ליה שחיטת אמו הא בכסוי מילי סבר לה כר"מ דאשכחנא במרוצה (ב"ק דף ע). דקמס לן כר' מאיר שמשלומי ארצעה ותמשה:

פשיטא דאמר רב יהודה ובי ימות מן הבהמה כו'.

והא דלא מיימי מתניתין דבהמה המקשה (לעיל דף עב:) לא אס טיטהרה שחיטת טרפה אותה כו' משום דהוה מני למיפרך בן ח' חי יוכיח:

סל"ק דעתך אמינא הוואיל וא"ר

שמעון מותר בהנאה. לא מני למינקט שוחט טרפה והיא אותו ואם בנו וסד"ל דכיון דפטור הוא ללו שחיטה היא כלל ולא מיטהרה מילי נבלה דליכא למימר דלענין שוחט הוא דלא הויה שחיטה אצל לענין גופה הויה שחיטה לכך מיימי ראה דלף לענין גופה שמתשח חולין בעזרה לאסור בהנאה לא הויה שמיטה: **איין** והתנן רבי שמעון אומר כו'.

משנה היא צפ' בתרא דתמורה (דף לג:) וממנני' דהכא דפטרינן חולין בעזרה מכסוי לא מיימי משום דלא מזכר בה ר"ש אלא וחכמים פוטרים ורבי קתני לה אצל ממנני' דמרוצה (ב"ק דף ע.) דפטר רבי שמעון חולין בעזרה מלרצעה ותמשה הוה מני למידק דאי לא הויה דאורייתא הוה חייב דממוכח התם בגמרא (דף עב:) שם הכא צעי לאזכומי דלסור בהנאה וה"ק מכלל דסבר רבי שמעון דחולין בעזרה אסורים בהנאה דאורייתא לכך לא מיימי ההיא דמרוצה (שם דף ע.) דמהתם לא הוה מני למידק אסורא הנאה אלא אסורא אכילה וא"ת ומאי קשה ליה דקא מתמה וסבר רבי שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא וי"ל משום דליכא דרייתא דהאיש מקדש (קדושין דף נח). דקאמר רבי שמעון דהמקדש בחולין שנשחטו בעזרה מקודשת ומכח ההיא דמיימי מוקי התם בטרפה ואין נראה דא"כ הוה ליה לאתויי הכא ההיא דרייתא ולאוקמי בטרפה דממוקי התם וגראה לר"ת דקס"ל הך מתניתין גופה דמיימי דקמני וכן חיה משמע דחיה הוי דרבנן ומקמני וכן וא"כ בהמה נמי דרבנן וקמני וכן משום דגזרינן חיה אטו בהמה דאי מדאורייתא חיה נמי דאורייתא ומאי וכן ומשני אין והתנן כלומר וממונך דמההיא גופה י'ש לדקדק שהיא דאורייתא דאי דרבנן הוי חיה גזירה לגזירה:

דריינן דגזרינן חיה אמו בהמה. דהאיש מקדש (שם דף נח.) מיימי נמי מהך מתניתין דסבר ר"ש דחולין בעזרה דאורייתא ואין מאריך שם כמו כאלן ופירש ס' בקונט' דדייק

מדהויה בשריפה דאי דרבנן לא היה טעון שריפה ואי אפשר לומר כן דבהדיא מדקדק כאלן מכח חיה ולא"ת דהכא משמע דאפילו הויה דאורייתא הויה חיה דרבנן והתם מיימי קרא לאסור בהמה חיה ועוף **א** וי"ל דרבי שמעון פליג אההיא דרייתא ועי"ל דלא פליגי ונפרש כאלן כפירוש הקונטרס דהתם ואשריפה קאי הכא דאי אמרת בשלמא דאורייתא צין בהמה וצין חיה ועוף היינו דגזרינן הכא בחיה שריפה אטו בהמה אע"ג דבהמה גופה לא הויה בשריפה אלא גזירה אטו קדשים שזאלו לחוך שהם בשריפה וצחיה ליכא למטעי אטו קדשים ולא תשיבא גזירה לגזירה כיון דאסירא מיהא דאורייתא והויה כולה חדא גזירה אצל אי דרבנן אמאי חיה בשריפה:

כסוי הדם פרק ששי חולין

לא לכל אמר רבי מאיר. לא לכל הדברים אמר רבי מאיר שמה שחיטה כדמפרש דמודי ר"מ שאינה מתירמה באכילה ולקמן פריך פשיטא: **בן ט' חי.** דלאו ירך אמו הוא כולי האי ולענין שחיטה משתרי שחיטת האס: **סד"א.** האי נמי נשתרי בשחיטת הטרפה:

לא לכל אמר ר' מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה מודה ר"מ שאין מתירתה באכילה ולא לכל אמר ר"ש^א שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה מודה רבי שמעון שמטהרתה מידי נבלה אמר מר לא לכל א"ר מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה מודה רבי מאיר שאין מתירתה באכילה פשיטא טרפה בשחיטה מי מישתריא לא צריכא לשוחט את הטרפה ומצא בה בן ט' חי סד"א הוואיל דאמר רבי מאיר שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה תהני ליה שחיטת אמו ולא ליבעי שחיטה קמושמע לן ותסברא והאמר ר"מ **בן** פקועה טעון שחיטה לא צריכא דרבי סבר לה כר' מאיר וסבר לה כרבנן סבר לה כרבי מאיר דאמר שחיטה וסבר לה כרבנן שאינה ראויה שמה שחיטה וסבר לה כרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כיון דאמור רבנן שחיטת אמו מטהרתו תהני ליה שחיטת אמו ולא ליבעי שחיטה קמ"ל ולא לכל אמר רבי שמעון שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה מודה ר"ש שמטהרתה מידי נבלה פשיטא ^בדאמר רב יהודה אמר רב ואמרי לה במתניתא תנא ^יוכי ימות מן הבהמה מקצת בהמה מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואי זו זו טרפה ששחטה לא צריכא לשוחט את הטרפה והיא חולין בעזרה דתניא ^אהשוחט את הטרפה וכן השוחט וגמציאת טריפה זה וזה חולין בעזרה ר"ש ^אמתיר בהנאה וחכמים אוסרין סד"א הוואיל וא"ר שמעון מותר בהנאה אלמא לאו שחיטה היא כלל אימא מידי נבלה נמי לא מטהרה קמ"ל אמר ליה רב פפא לאבבי וסבר ר"ש חולין בעזרה דאורייתא היא א"ל אין ^אוהתנן ר' שמעון אומר חולין שנשחטו בעזרה ישרפו באש וכן חיה שנשחטה בעזרה אי אמרת בשלמא דאורייתא היינו דגזרינן חיה אמו בהמה אלא אי אמרת דרבנן בהמה מאי טעמא דילמא אתי למיכל קדשים בחורן ^אהיא גופה גזרה ואנן ניקום וגגזור גזירה לגזירה רבי חייא נפל ליה יאניבא בכיתניה ^אאתא לקמיה דרבי אמר ליה שקול עופא ושחוט על בוביתא דמיא דמורח דמא ושביק ליה היכי עביד הכי והתניא ^אהשוחט וצריך לדם חייב לכסות כיצד יעשה או נוחרו או עוקרו כי אתא רב דימי אמר צא נחור אמר ליה למאן דאמר צא טרוף מאי טעמא לא אמר צא נחור וכי תימא קסבר ^אאין שחיטה לעוף מן התורה ונחירתו זו היא שחיטתו ^אוהתניא רבי אומר ^בכאשר צויתך מלמד שנצטווה משה על הושט ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל

לא לכל אמר רבי מאיר. לא לכל הדברים אמר רבי מאיר שמה שחיטה כדמפרש דמודי ר"מ שאינה מתירמה באכילה ולקמן פריך פשיטא: **בן ט' חי.** דלאו ירך אמו הוא כולי האי ולענין שחיטה משתרי שחיטת האס: **סד"א.** האי נמי נשתרי בשחיטת הטרפה: **קמ"ל.** דאינה מתירמה וצעי למשחטיה ושחיטת עצמו מתירתו כדק"ל (לעיל דף עד.) דלרצעה סימנין אכשר ביה רחמנא צבן תשעה חי: **והא אמר ר"מ.** צפרק בהמה המקשה (לעיל דף עד.) **בן פקועה.** אפילו היא כשרה טעון שחיטה: **לא לריבא.** הא דר' אבא אלא משום דרבי סבר לה כר' מאיר צאותו ואם בנו דלאמר לעיל ^אוע"א: **וסבר לה דרבנן.** צבן פקועה דלא שמעינן ליה דפליג מהו דמימא כיון דבן ט' הוא ושחיטת עצמו מתירתו אפילו לרבי שמעון כדק"ל צפרק בהמה המקשה (שם) ארצעה סימנין אכשר ביה רחמנא הילכך לאו ירך אמו הוא לאיתסורי משום טרפות דידה ואימא לרבי דסבר ליה כרבי מאיר תהני ליה שחיטת אמו ולא ליצעי למשחטיה דהא שחוטת היא קמ"ל: **אס טרפה.** כגון נחתכו רגליה טרפות הניכר: **וגמלאם טרפה.** צבני מעיין: **מסיר בהנאה.** דשחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה ולא קרינא בהו חולין שנשחטו בעזרה דציתה כתיב בהו (דברים יב) כי ירחק וצחת ברחוק מקום אתה וצחת כו' (קדושין דף נז): **וסבר ר' שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא.** מוצאת חזכה. כדפרשנין דקצני שחיטה ראויה דאי א"ר צבנן וטעמא דאסירי משום דמאן דחוי דנשחטו צניס סבר קדשים ניניהו וחוי דקאכלי להו צחור ואמי למשרי אכילה קדשים צחור מה לי ראויה ומה לי אינה ראויה הא אחי לאתהנווי מקדשים פסולים: **אין והספן.** צניחותא: **וכן חיה.** אע"ג דכולי עלמא ידעי דלאו קדשים ניניהו: **היינו דגזרינן חיה אטו בהמה.** אטו סיפא נקט האי לישנא דהא ודאי מהיכא דאיתרבי בהמה ^אוצדקדשים איתרבי חיה וה"ק אפילו לא כתיב דצין הוא דנגזור: **יאניבא.** מולעת האוכלת פשתן. טיינא בלע"ז: **על בוביתא דמיא.** מיי' המשרה שהפשתן שס: **דשוחט דמא.** יריח המולעת ויבחת משנה הוה לדם עוף: **והכי עזיד הכי.** דלא מכסי ליה: **וצריך לדם.** כגון זה: **חייב לפסות.** ולא יעשה ממנו כרבי: **כילד הוא עושה.** ויהא פטור מן הכסוי: **נוחרו.** חונקו: **עוקרו.** עוקר סימנים: **לא טרוף.** עשהו תחלה טרפה ואח"כ שחוט דמיהוי **א"ל.** רבי לר"ח: **זו היא שחיטתו.** וצריך כסוי: **כאשר צויתך.** מכלל שנצטוה צעל פה הלכות שחיטה שהרי בתורה לא מנינו שזאלו:

לא
דבריהם אלה וצחת כו' (קדושין דף נז):
וסבר ר' שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא. מוצאת חזכה. כדפרשנין דקצני שחיטה ראויה דאי א"ר צבנן וטעמא דאסירי משום דמאן דחוי דנשחטו צניס סבר קדשים ניניהו וחוי דקאכלי להו צחור ואמי למשרי אכילה קדשים צחור מה לי ראויה ומה לי אינה ראויה הא אחי לאתהנווי מקדשים פסולים:
אין והספן. צניחותא:
וכן חיה. אע"ג דכולי עלמא ידעי דלאו קדשים ניניהו:
היינו דגזרינן חיה אטו בהמה. אטו סיפא נקט האי לישנא דהא ודאי מהיכא דאיתרבי בהמה ^אוצדקדשים איתרבי חיה וה"ק אפילו לא כתיב דצין הוא דנגזור:
יאניבא. מולעת האוכלת פשתן. טיינא בלע"ז:
על בוביתא דמיא. מיי' המשרה שהפשתן שס:
דשוחט דמא. יריח המולעת ויבחת משנה הוה לדם עוף:
והכי עזיד הכי. דלא מכסי ליה:
וצריך לדם. כגון זה:
חייב לפסות. ולא יעשה ממנו כרבי:
כילד הוא עושה. ויהא פטור מן הכסוי:
נוחרו. חונקו:
עוקרו. עוקר סימנים:
לא טרוף. עשהו תחלה טרפה ואח"כ שחוט דמיהוי **א"ל.** רבי לר"ח:
זו היא שחיטתו. וצריך כסוי:
כאשר צויתך. מכלל שנצטוה צעל פה הלכות שחיטה שהרי בתורה לא מנינו שזאלו:
לא

לא
דבריהם אלה וצחת כו' (קדושין דף נז):
וסבר ר' שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא. מוצאת חזכה. כדפרשנין דקצני שחיטה ראויה דאי א"ר צבנן וטעמא דאסירי משום דמאן דחוי דנשחטו צניס סבר קדשים ניניהו וחוי דקאכלי להו צחור ואמי למשרי אכילה קדשים צחור מה לי ראויה ומה לי אינה ראויה הא אחי לאתהנווי מקדשים פסולים:
אין והספן. צניחותא:
וכן חיה. אע"ג דכולי עלמא ידעי דלאו קדשים ניניהו:
היינו דגזרינן חיה אטו בהמה. אטו סיפא נקט האי לישנא דהא ודאי מהיכא דאיתרבי בהמה ^אוצדקדשים איתרבי חיה וה"ק אפילו לא כתיב דצין הוא דנגזור:
יאניבא. מולעת האוכלת פשתן. טיינא בלע"ז:
על בוביתא דמיא. מיי' המשרה שהפשתן שס:
דשוחט דמא. יריח המולעת ויבחת משנה הוה לדם עוף:
והכי עזיד הכי. דלא מכסי ליה:
וצריך לדם. כגון זה:
חייב לפסות. ולא יעשה ממנו כרבי:
כילד הוא עושה. ויהא פטור מן הכסוי:
נוחרו. חונקו:
עוקרו. עוקר סימנים:
לא טרוף. עשהו תחלה טרפה ואח"כ שחוט דמיהוי **א"ל.** רבי לר"ח:
זו היא שחיטתו. וצריך כסוי:
כאשר צויתך. מכלל שנצטוה צעל פה הלכות שחיטה שהרי בתורה לא מנינו שזאלו:
לא

לא
דבריהם אלה וצחת כו' (קדושין דף נז):
וסבר ר' שמעון חולין שנשחטו בעזרה דאורייתא. מוצאת חזכה. כדפרשנין דקצני שחיטה ראויה דאי א"ר צבנן וטעמא דאסירי משום דמאן דחוי דנשחטו צניס סבר קדשים ניניהו וחוי דקאכלי להו צחור ואמי למשרי אכילה קדשים צחור מה לי ראויה ומה לי אינה ראויה הא אחי לאתהנווי מקדשים פסולים:
אין והספן. צניחותא:
וכן חיה. אע"ג דכולי עלמא ידעי דלאו קדשים ניניהו:
היינו דגזרינן חיה אטו בהמה. אטו סיפא נקט האי לישנא דהא ודאי מהיכא דאיתרבי בהמה ^אוצדקדשים איתרבי חיה וה"ק אפילו לא כתיב דצין הוא דנגזור:
יאניבא. מולעת האוכלת פשתן. טיינא בלע"ז:
על בוביתא דמיא. מיי' המשרה שהפשתן שס:
דשוחט דמא. יריח המולעת ויבחת משנה הוה לדם עוף:
והכי עזיד הכי. דלא מכסי ליה:
וצריך לדם. כגון זה:
חייב לפסות. ולא יעשה ממנו כרבי:
כילד הוא עושה. ויהא פטור מן הכסוי:
נוחרו. חונקו:
עוקרו. עוקר סימנים:
לא טרוף. עשהו תחלה טרפה ואח"כ שחוט דמיהוי **א"ל.** רבי לר"ח:
זו היא שחיטתו. וצריך כסוי:
כאשר צויתך. מכלל שנצטוה צעל פה הלכות שחיטה שהרי בתורה לא מנינו שזאלו:
לא

מסורת הש"ס

א (לעיל פ. וס"ג.) **ב** לעיל ער. לקמן קמח:
ז וצחיס סט:
א (קדושין נח.) **ד** מתורה לג:
קדושין נח. **א** (שבת יא:) טילה ג. יבמות כא:
ז ועין.) **ו** לעיל כ:
א (מוספתא פ"ו ה"ב ע"ש.) **ו** (לעיל ד. וס"ג.) **ח** לעיל כח. יומא עה. **ט** כח"א:
ב יב מר,

גזיון הש"ס

גב. **א**תא לקמיה דרבי. עיין ירושלמי פרק ה' דמטעש שני:

הגהות מהר"ב רינשבורג

א רש"י ד"ה וסבר ר"ש חולין וכו' שחיטה ראויה דאי רבנן. מלת רבנן נמחק וי"צ מדרבנן:
ב ד"ה היינו דגזרינן חיה וכו' דליתרבי בהמה בקדשים. מלת בקדשים נמחק. וי"צ ע"י בקדושין דף י"ז פליג ועי' ריב"ז:
ג תוס' ד"ה היינו וכו' וי"ל דר"ש פליג אההיא דרייתא. י"צ ע"י וצחיס ס"ח ע"א תוס' ד"ה אמר דלאמר וכו':

מוסף רש"י

שחיטה שאינה ראויה. לאכילה, לא שמה שחיטה. וכל חיוב ואסור אצל ע"י שחיטה חלי מל עליה (קדושין נח.) מקצת בהמה מטמאה. כגון אבר ממנה, מדכמי וכו' ימות דקשענע טעין מיהא שאינה טעם תליפין והיינו אבר, וסיפיה דקרא הטועה בגמלה יטמא, ובקצתה איהו מטמאה. ואף על פי שהיא כמחה, כגון טרפה ששחטה (קדושין נח.) חולין שנשחטו בעזרה ישרפו. משום דמיתלפי בהו קדשים שחטו דכו פסול, דאי אמר יקברו, כיון דלא מוכחא מילתא אי חולין הוו אי קדשים, אמו למימר נמי קדשים שחטו כגון פסול וטמאה או פסול טטר יקברו, וקיי"ל כפסחים כ"ב (נד.) בקדש בלש שטרף, לומר על כל הפסולין שנקדש שכן בשריה (ותורה ג.) וכן חיה שנשחטה בעזרה, אפילו אם חולין היא ליתבי למיגור משום דלא ליקברו קדשים פסולין, דהא טלי עלמא ידעי דחיה במקדשים ליכא ולא אחי לנחור, אפילו הכי שטרף (שם) ולא סגי להו בקבורה אלמא אסורו מן המורה, דאי מדרבנן מי מחמירין כולי האי, נהי דבבהמה גזיר אסור דידה לאו דאורייתא מהיכא מימי הא ליכא למיגור אטו קדשים ולמה היא בשריה ואפילו וי"א ואפשר) בקבורה אלא ודאי אסורין מן המורה ושחיפתן מדרבי סופרים, בבהמה גזיר דילמא אחי למימר קדשים פסולין לקבורה והמורה אמרה ישרפו, וצחיה נמי גזיר שלא תחלוק דצין חולין שנשחטו בעזרה, שהשוו חכמים דבהנין בכל מקום שלא יפקדון בהם

^[א] גזירה לגזירה. הא דאמרין בטלי הש"ס אין גזרינן גזירה לגזירה, מהאי קרא נפקא (ויקרא יח ג) ושמרתם את משמרת, עשו משמרת כלומר גזירה למשמרת, לתורמי, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזירה לגזירה (ובצ"ח ב.).
השוחט. דבר הארץ כסוי, וצריך לדם חייב לכסות. על כרחו ושוב לא יראה למלאכה (לעיר ב.).
אין שחיטה לעוף מן התורה. ואפילו מתורה שצדעל פה מהלכה למשה מסיני אין לו, אלא מדברי סופרים, ואין נבלת עוף קרייה נבלה אלא אם כן מתה מאלהי או הינה צמחה שלא על ידי סימנים, אצל מזהר או עיקור סימנין כבר בו וליף (לעיל כ:).
מוסףך את דמך, בשפיקה בעלמא (לעיר ב.).
כאשר צויתך. ולא מנינו בתורה לוי הוציאה היאך, מכאן אמר לה נמד שמסורו לו הלכות שחיטה על פה (יומא עה.) ובענין לעיר כח.).
שנצטווה משה כו'. על הלכות שחיטה צעל פה ואע"פ שלא כתבו בתורה (לעיר ב.).